

Pârât: George Ciocoiu

Întrebarea preliminară

Se opune art. 110 TFUE aplicării de către un stat membru a unei taxe pentru emisii poluante asupra unui autovehicul de ocazie (second-hand) provenit din celelalte state membre ale Uniunii Europene, cu ocazia primei înmatriculări a aceluși autoturism în statul membru respectiv, în condițiile în care perceperea și plata aceleiași taxe, deși prevăzută printr-un act normativ și în cazul autoturismelor de ocazie (second-hand) de pe piața internă, similare ca vechime, stare tehnică și rulaj, ca fiind datorată cu ocazia primului lor transfer de proprietate, a fost suspendată ulterior printr-un act normativ cu putere de lege?

Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundespatentgericht (Germania) la 24 aprilie 2013 — Oberbank AG/Deutscher Sparkassen- und Giroverband e.V.

(Cauza C-217/13)

(2013/C 189/17)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundespatentgericht

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Oberbank AG

Pârâtă: Deutscher Sparkassen- und Giroverband e.V.

Intervenientă: Deutsches Patent- und Markenamt

Întrebările preliminare

- Articolul 3 alineatele (1) și (3) din directivă⁽¹⁾ se opune unei interpretări a dreptului național conform căreia în cazul unei mărci de culoare abstracte (în speță: roșu HKS 13), revendicată pentru serviciile din sectorul financiar, pentru a se putea prezuma că marca va putea dobândi caracter distinctiv prin utilizare, în urma unui sondaj de opinie trebuie să rezulte un grad de recunoaștere a mărcii de 70 %?
- Articolul 3 alineatul (3) prima teză din directivă trebuie interpretat în sensul că este relevant momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii — iar nu momentul înregistrării mărcii — chiar și în cazul în care în cadrul apărării împotriva unei cereri de anulare titularul mărcii invocă faptul că respectiva marcă a dobândit caracter distinctiv prin utilizare după mai mult de trei ani de la depunerea cererii de înregistrare, însă înainte de a fi fost înregistrată?
- În cazul în care momentul depunerii cererii de înregistrare este relevant și în condițiile de mai sus:

Marca trebuie declarată nulă în cazul în care nu s-a stabilit și nici nu mai există posibilitatea de a se stabili dacă la data cererii de înregistrare marca a dobândit caracter distinctiv prin utilizare? Sau, în vederea anulării mărcii, este necesar ca autorul cererii de anulare să dovedească faptul că la momentul depunerii cererii de înregistrare marca nu dobândise caracter distinctiv prin utilizare?

⁽¹⁾ Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO L 299, p. 25).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundespatentgericht (Germania) la 24 aprilie 2013 — Banco Santander SA, Santander Consumerbank AG/Deutscher Sparkassen- und Giroverband e.V.

(Cauza C-218/13)

(2013/C 189/18)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundespatentgericht

Părțile din procedura principală

Reclamante: Banco Santander SA, Santander Consumer Bank AG

Pârât: Deutscher Sparkassen- und Giroverband e.V.

Intervenient: Deutsches Patent- und Markenamt

Întrebările preliminare

- Articolul 3 alineatele (1) și (3) din Directiva 2008/95⁽¹⁾ se opune unei interpretări a dreptului național conform căreia în cazul unei mărci de culoare abstracte (în speță: roșu HKS 13), revendicată pentru serviciile din sectorul financiar, pentru a se putea prezuma că marca va putea dobândi caracter distinctiv prin utilizare, în urma unui sondaj de opinie trebuie să rezulte un grad de recunoaștere a mărcii de 70 %?
- Articolul 3 alineatul (3) prima teză din Directiva 2008/95 trebuie interpretat în sensul că este relevant momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii — iar nu momentul înregistrării mărcii — chiar și în cazul în care în cadrul apărării împotriva unei cereri de anulare titularul mărcii invocă faptul că respectiva marcă a dobândit caracter distinctiv prin utilizare după mai mult de trei ani de la depunerea cererii de înregistrare, însă înainte de a fi fost înregistrată?

3. În cazul în care momentul depunerii cererii de înregistrare este relevant și în condițiile de mai sus:

Marca trebuie declarată nulă în cazul în care nu s-a stabilit și nici nu mai există posibilitatea de a se stabili dacă la data cererii de înregistrare marca a dobândit caracter distinctiv prin utilizare? Ori, în vederea anulării mărcii, este necesar ca autorul cererii de anulare să dovedească faptul că la momentul depunerii cererii de înregistrare marca nu dobândise caracter distinctiv prin utilizare?

(¹) Directiva 2008/95 a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO L 299, p. 25).

Recurs introdus la 25 aprilie 2013 de Kalliopi Nikolaou împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua) din 20 februarie 2013 în cauza T-241/09, Kalliopi Nikolaou/Curtea de Conturi

(Cauza C-220/13 P)

(2013/C 189/19)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Recurentă: Kalliopi Nikolaou (reprezentanți: V Christianos, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Curtea de Conturi

Concluziile recurente

- Anularea hotărârii pronunțate de Tribunalul Uniunii Europene la 20 februarie 2013 în cauza T-241/09 și trimiterea cauzei la Tribunal spre judecare;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

1. Recurenta susține că hotărârea pronunțată de Tribunal la 20 februarie 2013 conține aprecieri juridice care încalcă în mod vădit normele de drept al Uniunii și le atacă prin declararea unui recurs.
2. În opinia recurente, hotărârea atacată trebuie anulată întrucât încalcă drepturi și principii fundamentale consacrate de dreptul Uniunii, având în vedere că Tribunalul a interpretat și aplicat în mod eronat dreptul Uniunii Europene și și-a depășit competența.

Motivele de recurs sunt, mai concret, următoarele:

- în primul rând, încălcarea principiului prezumției de nevinovăție;
- în al doilea rând, încălcarea principiului cooperării legale cu Tribunalul Districtual din Luxemburg, în temeiul articolului 4 alineatul (3) TUE;
- în al treilea rând, depășirea propriei competențe;
- în al patrulea rând, interpretarea și aplicarea eronate ale dreptului Uniunii, în ceea ce privește condițiile răspunderii contractuale și Decizia 99/50 a Curții de Conturi.

Acțiune introdusă la 25 aprilie 2013 — Regatul Țărilor de Jos/Comisia Europeană

(Cauza C-223/13)

(2013/C 189/20)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Reclamant: Regatul Țărilor de Jos (reprezentanți: M.K. Bulterman, J. Langer, agenți)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantului

- În principal, anularea Regulamentului (UE) nr. 93/2013 al Comisiei din 1 februarie 2013 de stabilire a normelor detaliate de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 2494/95 al Consiliului privind indicii armonizați ai prețurilor de consum, în ceea ce privește stabilirea indicilor prețurilor locuințelor ocupate de proprietari (JO L 33, p. 14), în măsura în care articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 93/2013 nu poate fi separat de restul dispozițiilor regulamentului;
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 93/2013;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Primul motiv:

Încălcarea articolului 5 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2494/95 (¹), precum și a jurisprudenței Curții, întrucât, potrivit articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 93/2013, Eurostat este cel care întocmește un manual cu caracter obligatoriu, iar nu Comisia ca instituție a Uniunii.